

VII

Після вшестя перед зеленими святками брат Михайла Кириковича Яків Кирикович Уласевич дістав з пошти листа. Йому чомусь здалось, чи не дрижипільська епархіалка часом задумала листуватися з ним через пошту, коли не трапився випадок передать йому листа через руки. Але він зирнув на конверт. На концерті рука була дуже йому знайома: він впізнав братову руку, хапком роздер конверт і почав швиденько читать.

«Бурлакування й безпритульне тиняння по світах вже мені остогидло донесхочу. Оце ж я, врешті, знайшов собі притулок. Через тиждень в неділю зрання прибувай на моє весілля в Деркачівку до дідича Гуковича. Станеш за боярина в моєї Меланки Андріянівни. Мелася людина з великим розумом і розвитком, добре говоре по-французькій, по-німецькій, ще й по-англійській, жвава, балакуча, весела, ще й до того жартовлива. Я з нею ніколи не знатиму, що є на світі якась нудьга. Вона ще й до того дуже моторна на вдачу й знать незвичайно добра, бо, як я зауважив, усі говорючі люде добрі: от, прикладом, хоч би й я: на язык лепетливий, але ж я, господи, який добрий! Лиха нікому зроду не заподіяв. А що вже моя молода красномовна, то напродиво! Вона не тільки одного Ціцерона, але й двох твоїх Ціцеронів заломить і кине під лавку, бо й два Ціцерони не спромоглись би її переговорить. Надзвичайний дар мови! Навдивовижу гарно говоре! А що вже щира на вдачу та не потайна, то й сказати не можна! В неї душа й усі думки зверху: я їх бачу, як скалки оливи на воді. Капіталу великого в її батька катма, як нема їх сливе в усіх сьогочасних дідичів. Грішми його я не покреплюсь. Але ж зате я пристаю до його в прийми. Незабаром я буду справдешній дідич, такий, який був колись наш дідусь, доки не прогайнував маєтності. Так і вважай на мене, як на дідича, бо Деркачівка маєтність не батькова, а материна, а материзна перейде доконче до двох дочок, як помре стара. Є в старій ще й старіший од неї брат сусід, заможний, але якийсь трохи ніби придуркуватий, чи прицуцуватий, чи божевільний, вже я гаразд не знаю, як його назвать, бо за все своє живоття сливе тільки й пиклювався тим, що насаджував парки, неначе хотів обернуть суспіль усю маєтність в парк. Як дасть дуба цей старий навіжений панич, то його село, багате на родючі поля та плодючі садки, так само перейде в спадщину старій Гуковичці, а потім, як кигне й стара, достанеться її нащадкам, цебто її двом дочкам. Прибувай доконечно зарані! Познайомишся з моєю нареченою й побачиш її сестру Ліду. Сестра її, надісь, підійде під твою вподобу: це людина надто сьогочасна, навіть вчена; в неї на думці все щось дуже модне, надзвичайне. Вона все носить з ним, як старець з писаною торбою. Ліда має на думці їхать в Фінляндію чи кудись далі, в Голландію, щоб вивчиться якісь модні полотна вироблять, чи плаття золить та білить, та, без зоління в жлукті, сухоперки прать — якось по-вченому, чи якісь школи в селах заводити, чи масло збивать якось мудро, чи щось таке схоже на це, чого, мабуть, і сам нечистий не розбере, а я не пригадаю й не втямлю гаразд тієї сьогочасної нісенітничі. Ліда дуже гарна з лица. Тільки знай, що тепер тобі залицяться до неї зась, бо вона тобі родичка...»

Яків Кирикович прочитав і осміхнувсь. Він добре знав, що брат, людина весела, безжурна, часом підлеслива, де треба, але ж загалом на вдачу легковажна й легкодумна, котра повсякчас може перемішати горох з капустою та й... наробить помилок в житті через свою легкодумність.

«Чи це в його жарти, чи це він просто-таки точить веселі брехеньки? Чудна вдача в мого брата, і я ніяким способом не постережу її й досі. І жартує й бреше, в жарти часом і дуре, але без ніякісінького злого заміру. Не розбереш, де в його кінчається побрехенька для веселої розмови і де починається правдивий погляд на будлі-яке діло, а не кинутий випадком на втіху веселому товариству в якомусь салоні. Цікаво б справді побачитись й побалакати з цими обома дочками мого сусіда. За їх іде поголоска в околиці, як за паннів, дуже просвічених і ліберальних. Але тут в околиці старшу дочку навіщось продражнили «терницею». Коли й менша скинулася на старшу, то я матиму приємність зострінуть там дві терниці».

Почався май, тихий та теплий. Не шумів садок в Гуковича, не гула вже діброва, наводячи сум на жильців дідицької садиби. Зате ж зашуміла, заворушилася Гуковичева оселя, заворушився дім, неначе стрепенувся після довгого сну та сільської дрімоти. В парку і в садку вештались робітники, опоряджували доріжки та стежки, набивали жорствою, битою цеглою й посипали їх піском. В покоях, і в опрічному надвірному домку чистили, шкребли та мили. На подвір'ї так само знявся гармидер та біганина: ковалі викочували повозки та фаєтони й оглядали усю снасть; лимар оглядав стару набучавілу упряж. Усе лагодилось, бо усе було старе й нелагоджене через завсідню недостачу грошей. Гукович боявся, щоб часом не луснули нашильники або не хруснула вісь, як Мелася їхатиме вінчатся.

А що вже дім, то неначе збожеволів: в йому зрання й до гупої ночі тільки й чути було галас та змагання. Старі кричали. Мелася репетувала. Ліда вкидала часом слівце й ніби підкидала сухого труску в ту пожежу. Усі подавали свої думки та гадки, свою раду, і ніхто нікого не слухав. Батько радив не справлять бундючного весілля, не напрошувать багато гостей, бо не було за що й бундючиться. Гуковичева й Мелася встоювали за те, щоб справить бучне весілля і не дати себе на поговорі та на поталу сусідам й усім знайомим. Батько торочив безперестанку, що він грошей не настане на багате весілля, а мати й Мелася казали, що навіть варто позичити трохи в банку й на виправу, і на весілля.

— Невже ж ти хочеш, щоб наші приїжджі гості з Києва та з сіл поїхали од нас голодні? — говорила мати. — Треба ж запросити на весілля й Сватковську, і Елпідифора Ванатовича з жінкою. А Елпідифор — це ж бундючний петербурзький бюрократ! Треба ж нам і свою честь знати і себе чтити і шанувати.

— Та й навіщо б тобі, Меласю, справлять білу дорогу сукню з гірляндою та серпанком? Ти ж братимеш шлюб не в Києві, де на тебе витріщали б очі захожі з улиці роззяви, а в глушині, в селі. Одягнись в сукню, яка трапиться напхвваті. Чи то в тебе ж їх мало! — вмовляв батько.

— Чи то ж можна, щоб я перед київськими гістьми стала на килим, мов мокра курка або будлі-яка обшарпана та обстрьопана дяківна! — репетувала Мелася.

Меласі страх як бажалось виставитись перед киянами, та ще як можна пишніше. Ті панни, що пізно виходять заміж, дуже люблять виставляться на своєму вінчанні й на весіллі, щоб перед усіма почванитись й себе показати.

— І справді, Меласю! Навіщо тобі отой клопіт — їхати до Києва та замовлять в магазинах оту традиційну виправу? Це ж морока та й зайва тяганина. Я, будши на твоєму

місці, накинула б на себе оту гарненьку ясеньку суконьку, що ти справляла на перший приїзд Уласевича, та й стала б під вінець, — сказала Ліда.

— Може, по твоїх вчених книгах так і випадає, а по моїх книгах то так зовсім мені не личить. Мені дуже, дуже пристав до лица убір молодої, та ще атласовий, з одліском. Чом би пак і не причепуриться на цей час може, єдиний на віку? — обізвалась Мелася.

— А може, й не єдиний. Буває часом такий випадок і вдруге, і навіть втретє. Про це один бог відає, — обізвався батько.

— Вдруге мене, певно, вже не візьме охота прибираться, а вперше треба як можна краще й багатіше убратись хоч би для Таїси Андріївни та для Люби, Марії Уласівни, та Ольги Семенівни та Тетяни Денисівни, та Усті, та Марусі, та Ольги... Щоб то пак вони сказали, якби я стала під вінець, ніби якась задріпана кострубата київська горнична або перекупка та перепродуха!

Ще кілька день змагались та галасували... і постановили їхати до Києва, щоб замовить весільний убір навдивовижу, а з повітового міста викликать кухаря готувать буцімто закуску після вінця, а справді — готувати багатющий обід, коли не бенкет. Старий мусив їхати до Києва й прихопити з банку чималу частку капіталу, щоб справить бучне весілля.

— Господи! скільки слів викинуто! скільки змагання! скільки тієї гризні та змажки! Коли б я наперед знала, що й ради мене буде стільки змарновано часу та слів, буде стільки змагання та лайки, трохи не бійки, то я не зважилась би навіть йти заміж! — сказала, нарешті, Ліда до Меласі та матері.

— Ну, дочко! Про це заздалегідь не зарікайся! Може, з тобою ще більше буде наговорено й наказано усяких приємних, а то, може, й неприємних слів. Без цього, бач, нігде ніхто в світі не обійдеться перед весіллям. Така вже людська вдача! Така вже пішла поведенція в людей, — промовила мати до Ліди.

— Але, мамо, хвалить бога, люде не всі однакові на вдачу: бувають і неоднакові або якось трохи інші; є ж таки між ними якась одличка, — обізвалась Ліда до матері.

— Але ж ми оце ще не всі слова до решти викидали. Стривайте лишень! Адже ж нам треба зробить хоч навмання спис тих осіб, що ми маємо на думці запрошувать до себе на весілля, — промовила згодом мати.

— Авжеж треба зробить спис заздалегідь, щоб ми напевно знали, скільки душ гостюватиме в нас. Ось я зараз візьму перо й папір, — сказала Мелася й неначе покотилась о кабінет і незабаром викотилась звідтіля з писальними причандалами: старосвітським здоровим каламдрем та перами.

Почали міркувать та митикувати, кого запрошувать з Києва, кого з сусідів та родичів. Мелася вкупі з мамою щедро нанизала довгенький рядок душ і рясно обсипала йменнями трохи не цілий листок паперу, їй заманулось мати якомога більше свідків своєї слави і в Києві, і в околиці. Батько взяв листок в свої руки й позачіркував декотрих, як неприємних для його. Але мати натомість наказала ще багато інших сім'їв, де були молоді дочки й сини, потрібні на весіллі, як дружки та бояри. Наприкінці листка вона приписала ще й старого протопопа отця Софронія з Дрижиполя, котрий був повинен вінчать молодих, а для більшої церемонії на вінчанні постановила запросити і отця Якова Ладковського з молодого жінкою, та отця Зіновія з Буртів, де був дідичем її брат. Мелася ще намагалась, щоб з Києва запросити півчу, принаймні архієрейську, але батько аж затріпав і руками й

головою і не згодився ні возити півчих, ні платить їм скажених грошей. Мелася згадала, що в Дрижиполі вславивсь на всю околицю хор, що завів Никон Кучма, бо з тим хором він вже не раз давав навіть концерти в повітовому місті. Вона таки поставила на своєму і зараз написала до Никона, щоб він попиклювавсь задалегідь цією справою й привіз з собою невеличкий гурток своїх півчих.

— На це я згоджуюсь. Про мене, нехай ці їдуть. Найму два мужицькі кінські вози. Нехай навантажать цією живою вантагою вози хоч і з верхом, а зверху посадовлять того Кучму та й привезуть. Це принаймні недорого коштуватиме.

— Та годі тобі! Годі бурчать! Он весілля висне над головою, а він усе своєї співає! Нічого не вдієш! Як треба, то треба. І не сперечайся, і не змагайся, та роби мерщій діло! — крикнула Гуковичева на свого старого.

— Ой господи! Коли б вже швидше гуло й прогуло оце весілля! — обізвалась Ліда з кутка. — Усі парять парка, аж попару не знайдуть. В мене вже в голові гуде, так розторсала мені нерви оця метушня та біганина.

— Та годі вже вам, годі! Доки ви змагатиметесь! Коли б вже швидше одбуть оце весілля, абощо! — обізлавсь Андріян Кирилович, котрому вже остобісіла та передвесільна тяганина і той гам безперестанку і в покоях, і на дворі.

Перед зеленими святками Мелася привезла з Києва пишний білий весільний убір. Батько таки мусив позичити в банку чимало грошей. Розіслали білети з запросинами на весілля. В неділю, за тиждень перед зеленими святками, ще зарані почали з'їжджаться гості. Вранішнім поїздом прибула Таїса Андріївна й Люба, і чимало Меласиних київських знайомих. Елпідифор не приїхав. Він ще за два тижні передніше достав орден Станіслава через плече. Ця стрічка та зізда мали велике значення для його при гордовитій вдачі. Він так напиндючивсь, що вважав за низьке сподобити своїми одвідинами весілля якогось нікчемного урядовця Мишука.

Опівдні Ліда сиділа в залі край столика саме проти дзеркала, убрана в ясну гарненьку сукню. На голові й на грудях в неї неначе цвіли дві чудові рожеві троянди й додавали надзвичайно делікатний сутінок її гарненькому личкові, її матовим щокам. В залі вже зібрався чималий гурток приїжджих гостей-сусід. Ліда сиділа коло столика коло чорної арапки й балакала з Любою, котра сиділа насупроти неї під пальмовими лапатими листками. Ліда зиркала в здорове дзеркало й оглядала натовп гостей, котрі ворушились по просторній світлиці й неначе то ховались, то десь зникали, то знов виникали перед її очима на прозорому склі. Жених ще не виходив з флігеля: він там одягавсь та чепурився.

Ліда ненароком зирнула в дзеркало й там несподівано вгляділа, що в двері вступив ніби жених і зараз замішався в натовпі. Вона почала придивляться пильніше й не могла вгадати, чи то Михайло Кирикович, чи хтось дуже схожий на його, але багато здоровший, показніший і кращий.

«Меласин жених ніби... але неначе й ні... А може, це Михайло Кирикович так покращав і неначе побільшав та повищав... Я його довго не бачила. То був якийсь миршавий та сухорлявий, а тепер став багато повніший на виду, неначе вилюднів... певно, од щастя та кохання... Але ж ніби й він, ніби й не він... Вуса здорові, русі, неначе шовкові й променясті, достоту як в Мишука. І обличчя таке саме, але ж як в його щоки поповнішали;

неприємні вилиці десь ніби поховались. Уста повніші, пишніші... Зовсім став красунь, та ще й який! Диво та й годі! Неначе він, неначе й не він. Що це за диво?»

Ліда встала й вийшла на середину світлиці. В натовпі вона гаразд додивилась, що гість був тільки дуже схожий на Мишука, але багато кращий і показніший за його.

— Хто це такий увійшов в залу? — спитала Ліда в Люби.

— Це, певно, Мишуків брат, доктор, — промовила стиха Люба, а Мелася вбігла в світлицю й порекомендувала доктора.

— Яків Кирикович Уласевич, мій боярин! — сказала Мелася до Ліди й Люби.

— Я чула, що ви тут десь недалечко од нас проживаєте, — промовила Ліда.

— І дуже недалеко. В Дрижиполі служу на земській службі за доктора, — сказав Яків Кирикович, подаючи руку Ліди й Любі.

— Так близенько живете, а нас, близьких сусід, якось і поминули. А тепер нас вже не поминете. Я прошу вас сьогодні трохи потурбуватись й подержать над моєю головою вінець доти, доки в вас руки заболять і помліють, — сказала Мелася.

— З великою приємністю ладен послужити вам, хоч би в мене й руки помліли, — промовив Яків Кирикович.

— От нам і стільців не стало! — сказала Мелася, крутнувшись на місці й зирнувши по світлиці.

Вона ніби опукою покотилась в двері до столової й в одну мить випурхнула звідтіль, несучи обіруч два віденські стільці. Шпурнувши їх спохвату під саму пальму, вона попрохала Якова Кириковича сісти поруч з нею.

«Ну та й стрибуха! Правда, що прудка та жвава. Не ходє, а ніби стрибає, як сорока, або дріботить дрібними ноженятами, неначе посмітюха. І справді в неї є щось пташине в ході. Ця, здається, з тих, що б'ють котючу й летючу», — подумав Яків Кирикович, пильно кмітлячи за Меласею.

— Сідаймо отут в тіні оцих «древес», в затінку, в затишку та в холодку, щоб на нас і вітер не дмухнув, і сонце не шкварило, та й познайомимось тепереньки, коли нам і досі не довелось познайомитись, — лепетала весела Мелася таким різким голоском, то він покривав тихий гомін од розмови та шарудіння гостей по світлиці.

Мелася сіла під широким листям пальми. Ліду обтінювало й листя пальми, і чорна арапка своїми піднятими вгору руками та скляною банькою лампи. Куточок був і справді захисний, поетичний, був осторонь од натовпу найжджаючих гостей, котрі все потроху сповняли просторну світлицю.

— Вже що-що, а сонце до нас, певно, не досягне своїм промінням у цьому захисті, — промовив Яків Кирикович.

«Який гарний, який приємний оцей Яків Кирикович. Які чудові карі очії і розумні, і неначе задумливі, трошки навіть смутні», — подумала Ліда, зирнувши просто в вічі гостеві.

— Я чула од вашого брата, що в вас дуже багато роботи на службі. Невже в земських докторів на селах і справді так багацько роботи? Ви ж не повсякчас таки їздите по селах до слабих? — спитала Люба з закуточка й почала своїм звичаєм ніби кліпать віками та крутить очима, що вона робила перед кожним гарним паничем, котрий чимсь був їй сподобний.

— Я, бачте, не замикаюся в свою спеціальність, як часто роблять докторі; люблю читати і од цікавості, і для розвитку свого світогляду. Та, сказати по правді, в мене на місці не дуже багато роботи. Але ми повинні об'їжджати свою частку в околиці, де тільки вкльонеться якась пошесна хвороба. А в нас на селах де вона пак не заводиться! З цими об'їздами буває багато гаяння й забарки. А пиклюватись цим ділом доконче треба не тільки для служби. «Взявся за гуж, то не кажи, що не дуж». В мене інколи буває такого багато діла, що попоїсти всмак ніколи: часом буває «за одним присідом — вечеря з обідом», — сказав Яків Кирикович. — А скільки тих хворих по селах! скільки тих страждеників отам по хатах! Кидаєшся на всі боки й нічого сам не вдієш. Часом серце розривається в самого од жалю. Але сам бачиш, що не можна усім допомогти, бо не стає й часу.

В Ліді очі одразу стали смутні. Люба скривилась і трохи не заплакала, бо була дуже добра. Одній Меласі було байдуже про тих страждеників. Через її байдужні очі проглядала черствувата душа. Яків Кирикович оповідав про усякові випадки з недужими людьми по селах. Ліда слухала й несподівано аж крикнула:

— Я ладна стать вам до помочі хоч і зараз! Піду в фершалки, аби тільки чимсь допомогти тим безталанним!

— Я не пішла б в фершалки. Не до вподоби мені така служба. Я боюся слабих, — обізвалась Мелася. — От наша Ліда, як бачите, ентузіастка, і вона «до цього торгу — й пішки», як приказують.

— Чи пішки, чи возом, чи так, чи інак, а я пристала б на таку службу, якби треба було. Бо все-таки воно було б корисніше, ніж посиденьки справлять та гаяти дурно час без роботи, — одказала Ліда й засміялась.

В світлицю ввійшов жених, вже прибраний до вінця, зачесаний, напаханий, радий, аж ніби сяючий. Русі кучері вились дрібушками кругом голови й спадали трохи не до плечей. Довгі пухкі кудлаті вуса, ця найкраща прикраса його виду, стирчали, неначе їх вітер роздимає. Прибраний в нове убрання, він покращав і своїми патлами скинувся на якогось захожого німця артиста або художника. Жених привітався з своїм братом, тричі поцілувався, потім привітався звичайненько до усіх гостей і сів рядочком з братом.

— Тут недавнечко наша зависна Ліда сказала, ніби вона завидує, що в вашого брата аж надто багато роботи, а в неї дуже вже мало. Чи ви чули таке диво? — сказала Мелася до свого жениха.

— Є чому завидувати. Часом од роботи крутишся, як муха в окропі, аж голова морочиться. Буває ніколи вгору глянуть. Робота — це ж кара божа за Євин гріх, — сказав всмішки Михайло Кирикович до Ліді. — Ви, Лідіє Андріянівно, дурнісінько жалкуєте, що в вас мало роботи.

— А скільки раз я тобі казала, щоб ти довела до кінця й доканала англійську мову! Одже ж вона мене не слухає і зовсім занедбала цю мову. От візьмись за це, то й робота буде!.. — обізвалась Мелася.

— Але навіщо ця мова здалась мені отутечки на селі? Доволі з мене французької та німецької. От ваша гувернантка, місс Кароліна, вивчила тебе розмовлять по-англійській, але й ти незабаром забудеш. Бо з ким же ти тут в глушині розмовлятимеш по-англійській? не з деркачівськими ж молодими, та хоч би з нашими знайомими дідами. Це надаремна праця.

«Одже ж ця Ліда не така мовчуха, як писав про неї брат; в неї, знать, є й тьма в голові, бо говоре розумно й охочо, хоч не так дріботить, як її сестра», — подумав Яків Кирикович.

— Невже ж ви вмієте говорити на трьох чужоземських мовах? — спитав він згодом в Меласі по-українській.

Мелася одповідала так само українською мовою, бо в їх домі, як і в сільського духовенства, ще балакали вдома частіше по-українській, ніж по-великоруській.

— А чом же? Це в нас, мабуть, в роду: брат моєї мами говоре добре на чотирьох європейських мовах. І мама старається та наймає гувернанток, щоб і ми говорили на трьох мовах. Немає нічого гірше, як їздить в мандрівку по чужих краях, не тямлячи чужоземських мов. А ми з мамою чи було приїдемо до Відня, чи до Парижа, чи до Лондона — ми скрізь неначе в себе вдома.

— Мені, мабуть, не доведеться балакати в Лондоні в лордами. Тим-то я й занедбала англійську мову, — сказала Ліда.

— Невже ж вчитись вироблювати полотна та робити поліський сир приємніше, ніж дбати за англійську живу мову? — спитала Мелася.

— По-моєму, полотна та сир для нас корисніші, ніж англійська мова, — сказала спересердяма Ліда.

— Чи ви й справді маєте на думці їхати в Фінляндію, щоб вивчитись виробляти полотна та робити сир та масло? — спитав Яків Кирикович якимось з ваганням і недовірністю в тоні голоса.

— Маю таку думку, та... батько не пускає мене в Фінляндію, де виробляють полотна на нових маленьких верстатках. В мене, бачте, думка вивчить нього ремесла наших молодич, а потім розповсюдить його в краї, — говорила Ліда.

— Та то вона й наші сусідки Матушевські марять собі про не на селах в самотині з нудьги! — ляснула Мелася. — Ці мрії як прийшли, так швидко й минуть незабаром. Це все з нудьги та од безробіття.

— Ви, Меланіє Андріянівно, не спочуваєте цим дуже практичним нібито мріям? — спитав Яків Кирикович.

— Не то що не маю спочування до їх. Цього ніяким способом не можу сказати. Але я зроду-звіку не сіла б за верстат, щоб торкати підніжок та гупати лядою з ранку до вечора. До такої роботи я не маю ніякого потягу. Але для себе особово я знайшла б якусь іншу, багато приємнішу добродійну роботу, та й по своїй вподобі, — лепетала Мелася.

«Одже ж ця Мелася і справді дуже щира. В неї й справді всі думки зверху: так і лазять по їй, неначе мухи. Правду писав брат! — подумав доктор. — В неї думки, як вода в діравому горщику, — ніяк не вдержаться всередині».

— А я людина, передніше за все, практична і цікавлюсь тільки тим, з чого вийде якась користь для мене або й для людей, — сказала Ліда.

Яків Кирикович підняв брови й аж очі витріщив на Ліду. Цей тон і прямування в розмові був для його надто надзвичайний, бо він нічого такого не чув в Києві в салонах.

— Ви, мабуть, вчилися на жіноцьких курсах? — спитав Яків Кирикович.

— Вчилась років зо два, та... не довелось довчитись до кінця, бо це не од мене залежало, — сказала Ліда з сутінком смутку в голосі.

Почалось змагання. Розмова стала жвавіша й набиралась сили, завзяття, навіть стала палка. Ліда розговорилась, встоювала за себе й за своїх мрійних сусідок. Мелася й Михайло Кирикович пішли на жарти й піднімали на смішки й Ліду, і мрійних, нібито придуркуватих сусідок.

«Як розходилась Ліда! Десь в неї й зубки взялися, неначе одразу вирости. Як очки замиготіли! Зо мною говорю, неначе три дні не їла, а теперечки в неї десь і мова взялась, — думав з дивуванням Михайло Кирикович. — Чи ти ба! Як огризается! Яка стала красномовна! А то все було одмикує од нашої компанії та ховається десь по закутках».

Ліда й справді розбалакалась, повеселішала. Чималі, сливе чорні очі залисніли. Чорні довгі вії аж миготіли й ніби нервово дрижали при кліпанні очима. Яків Кирикович тепер додивився, що вона гарна, що в неї пишні виразні червоні уста й чудові розумні очі.

«Одже ж, може, я знайду собі в цій молодій дівчині сяку-таку спільницю в дечому. Мелася справжня терниця, а Ліда ні на терницю, ні на бительню навіть нітрішки не скинулась. Ця тре й тіпає багато розумніше й помірніше, ніж сестра-лепетуха».

— От я музику так люблю! — сказала наприкінці розмови Мелася. — І вмюю грати, і знаю класиків, але господь не дав мені таланту до музики. Усякі мови далися мені заіграшки; я їх ловила живцем на льоту, навіть з приємністю й усолодою, а музика не дається чомусь мені та й годі!

«Мабуть тим, що в неї в роті та на язичі вже готовісінька музика зроду: і вчитись не треба!» — якось несамохіть промайнула думка в молодого доктора.

Тим часом в двір вкотило дві хурі, навантажені півчою з Дрижиполя. Хазяїн вийшов на ганок. До його привітався регент Никон Кучма. Він був убраний в гарненький новісінький синій суконний жупан, підперезаний одеським червоним вовняним широким поясом з торочками, що висіли й теліпались по обидва боки стану. Хазяїн знав, що Никон вже давав з своєю півчою два концерти в повітовому місті, і запросив його на хвилину в кабінет. В кабінет Никон вступив своєю звичайною длявою ходою, але з повагом, з розумінням своєї вартості. Гукович побалакав з ним, звелів подать закуску, сам почастував його з власної руки по-господарській і просив сісти й поспідасть тим часом, поки молода вбереться до вінця.

— Чи заспіваєте ж молодим концерт на вході в церкву? — спитав Андріян Кирилович.

— А чом же! Півчі вивчили цей концерт сливе напам'ять, бо це нам непервинка співають вінчання. Ми співаємо не тільки церковні концерти, але й ті п'єси, що співають на сценах українські артисти, — сказав повагом Никон, заходившись коло сніданку.

— Невже? І пісень співає ваш хор? — спитав Андріян Кирилович.

— І пісень співаємо, а найбільше українських, сільських, тих, що співають в українських театрах, бо я в Києві не раз був в українському театрі, — додав Никон Кучма, та все розгладжував свої русі кучері на голові на обидва боки проділя, бо в його волосся не звикло розстеляться на обидва боки од проділя і все злазило на проділь.

— От і добре! Може б, ви з хором заспівали нам кільки українських пісеньок, як молоді сядуть на посад, за стіл, — сказав він.

— Добре, коли на те буде ваша згода. Чому ж пак і не заспівать, — промовив Никон, пригладжуючи правий висок з непокірливими васильками, що все настовбурчувались і не хотіли лежать гладенько.

— Піди ж, Никоне, та загадай куховарні, щоб нагодувала й півчих, та візьми їх під свій догляд, щоб не були голодні, — попросив Никона Гукович і вийшов на ганок стрічати батюшок, котрі прибули разом, неначе заздалегідь змовились.

Приїхав отепь Яків Ладковський з своєю жінкою Надеждою Мокіївною; прибув і старий протопоп з Дрижиполя, отець Маврикій, за ними слідком прикатав і батюшка з сумежного села Буртів, отець Симеон, і передав поклін дідича, брата Гуковичевої, що він почуває себе не зовсім добре на здорові, не стерпить весільного гаму та шуму й не приїде на весілля. Протоєрей отець Маврикій ще вдома почепив наперсного хреста й орден, а в руках ніс зав'язану в квітчасту хусточку камилавку. Він насилу чвалав од старості і насилу виліз по східцях на ганок. Андріян Кирилович привітався з усіма батюшками дуже ввічливо й запросив до світлиці. В світлиці стріла їх господиня. Пани повставали з канапи та крісел і дали пошановне місце духовним особам. Гуковичка дала загад Меласі вбираться до вінця. Мелася, привітавшись з прибувшими батюшками та з Надеждою Мокіївною, вийшла з Любою і з її матір'ю, Таїсою Андріївною, до свого покоїка. Надежда Мокіївна похапцем зайняла Меласине місце під пальмою коло Ліди та Якова Кириковича й одразу так і вчепилась, так неначе і влипла до молодого доктора. Вона розпустила свої теревені, все оберталась до його, а не до Ліди й інших паннів, котрі примостились під пальмою.

Яків Уласевич мусив розводити балачку з Ладковською, а вона все аж заплющувала солоденькі очки та все лепетала, навіть ні на хвилину не стуляла своїх рожевих устонецьків та все зиркала на доктора солоденькими очицями, неначе благала ласкавості та кохання.

Вийшов Гукович і запросив батюшок до столової на чай та на швидку закуску.

— От за це спасибі! Чай ніколи не шкоде, — обізвався буртянський панотець.

Сиві короткі та цупкі, як дріт, і неначе посічені коси ледве зміщались під його камилавкою й усе вилазили з-під неї на потилицю, неначе хотіли підняти угору й скинути з голови ту притичину для їх, мов цупкі пружини. Отець Симеон жваво підвівся з крісла й пішов за Андріаном Кириловичем. Слідком за ним неначе побіг молодий отець Ладковський, а за ним ледве почвалав старий протопоп. В світлиці знов почувалась голосніша розмова, котра була стишилась з приїздом поважних осіб.

Поки батюшки напились чаю та закусили на швиденьку руку, Меласю прибрали до вінця. Андріян Кирилович вирядив їх до церкви, а сам вийшов до світлиці, щоб поблагословить до вінця дочку.

Усі гості встали з місця. Усякових гостей з'їхалось чимало. Мелася назбирала таки чимало свідків своєї весільної слави, так що вони аж не потовпились в світлицю.

Незабаром з кімнати одчинили настіж обидві половинки дверей. Мелася вступила в гостинну вся в білому: в чудовій білій лиснючій шовковій сукні, в довгому серпанку, з однією великою трояндою на корсажі серед зеленого листя. Вона ніби побільшала й покращала. Од високого вінця з розкішної коси на чолопочку голови й од зумисне зроблених високих закаблуків вона повищала й стала ніби поважніша. Люба й Таїса Андріївна добре знали усі потаємні способи прикрашування. Вони навіть позабілювали усі дрібненькі цятки та плямки на Меласиному виду.

Жених зирнув на свою молоду й, очевидячки, був задоволений нею. Він побіг назустріч, взяв її під руку й повів до образів, котрі лежали на косинчику в кутку. Батько й

мати поблагословили молодих і провели їх на ганок. В матері взрушилось серце так, що вона заплакала і втерла сльози хусточкою. Поїзд рушив до церкви. В церкві молодих стріли чотири панотці з хрестами. Никон стрів їх голосним та гучним концертом. Селяни стовпились та стіснились в церкві так, що панам трудно було й протовпиться на середину церкви. На цвинтарі й коло брами зібралось сливе усе село. Яків Кирикович та сусід Гуковичів молодий Юрченко держали вінця над Меласею наперемінку.

Молоді вийшли з церкви серед такого натовпу, якого не буває на вінчанні навіть і в Києві, неначе то вінчалась якась висока особа. Година дуже сприяла церемонії. Зранку було трохи задощилося, але незабаром надворі випогодилось. Земля була вогка. Пороху на шляху не було. Майське сонце обливало надзвичайно ясным срібним світлом і парадовий поїзд, і натовп панів та селян, і юрби дівчат в квітках та стрічках, неначе й вони прибрались на паннине весілля й були ладні заспівать весільних пісень. Самий поїзд був веселий. Майське сонце, майська краса неба й землі закрасила й звеселила і поїзд, і всіх. Мелася аж сяла од радощів, веселенько дивлячись з фаєтона на веселу юрбу селян, на веселі види своїх гостей, на прибраних в квітки та стрічки дівчат, мов на своєму тріумфі.

Слідком за молодими котивсь фаєтон, в котрому сиділа Ліда з молодю панною, Настею Юрченковою, а проти їх в передку сидів Яків Кирикович та боярин Юрченко, молодий дінич, близький сусіда, кругловидий та плечистий з чорними довгими вусами. Яків Кирикович глянув на Ліду. Ласкавий погляд її чималих очей сипнув на його, ніби теплим промінням, неначе майське сонце. Пишні, виразні червоні Лідині уста запишались, очі наче зайнялись. В молодого хлопця несамохить майнула чудернацька гадка та думка, що од вінця їде не Мелася, а Ліда, і він сидить в фаєтоні з нею, ніби з своєю тільки що повінчаною молодю. Йому несподівано уявилась Ліда, уся в білому, в хвилях білого весільного убрання: в серпанку, в вінку з білого вишневого цвіту на голові, з білою трояндою на грудях, уся в білому, обсипана сріблестим майським сяйвом.

«Яка б вона була пишна в весільному убранні з її матовим білим кольором лица, з чорними рівними брівками та темними очками!» — подумав доктор.

І в його несподівано майнуло бажання, щоб він от тепер сидів з нею поруч в цьому весільному поїзді, щоб він з нею вертався од вінця. І ця думка була для його приємна. Але він зирнув на фаєтон, де сиділа молода а його братом, і... згадав за притичину своїм несподіваним мріям. Він важко зітхнув.

Поїзд вкотився в подвір'я. Молодих зостріли батько й мати на ганку й привітали їх. Мелася увійшла в світлицю з довгим почетом, з силою непроханих гостей, неначе яка-небудь королівна або царівна. Довгі столи в залі і в столовій були застелені. Усе було налагоджено для снідання. Слуги винесли на підносах шампанське. Усі гості й родичі забрали чарки й поздоровляли молодих, бажаючи їм щастя-долі й довгого віку. Мати прохала гостей сідять за столи. Старий протопоп став перед образом і старечим, ледве чутним голосом прочитав молитву. Хазяйка посадила батюшок поруч з молодими. Завештались слуги в білих рукавичках. Потрави подавались за потравами. Снідання було багате. Страва була чудова. В винах гості аж збиткували. Текля Опанасівна виставила замість снідання такий багатющий обід, що заломила міських буржуазок, Таїсу Андріївну Сватковську та Любу. На половині обіду в горницю ввійшов регент Никон, вхопившись на ході обома долонями за голову по обидва боки проділя, щоб пригладить кучеряві

васильки. За ним посипались, ніби овечки в отарі, хлопці то в жупанках, то в піджаках, попідперезувані зеленими та червоними поясками. Півча стала коло дверей. Никон замахав обома руками, ніби птиця затріпала крилами, з таким завзяттям, неначе він махав ціпилном на току. Півча гукнула: «Гуляв чумак на риночку». Гості замовкли. Галас розмови стихився в одну мить. Півча співала пісню за піснею, безперестанку. Непроворний та неворушкий Никон пожвавішав, неначе набирився палу й жвавості од співів.

Час упливав швидко та хутко. Вже сонце стало на вечірньому прюзі. Гукович схаменувся й зауважив, що вже час поспішати з довгими церемоніями. Слуги завештались ще швидше. Гості ніби хапались, пораючись коло вин. Нарешті батюшки підвелись за дозволом хазяйки, бо хапались додому на вечерню в неділю. За ними й другі гості рушили з-за столів. Півча зникла. Мелася вийшла до своєї кімнати, щоб передягтись в дорогу. Трохи перегодя вона увійшла до гостей в гарненькому звичайному убранні. Подали до ганку фаєтон, і молоді, забравши в руки грошовий презент од буртянського дядька та од батька, хапком сіли в фаєтон і покатали на вокзал, щоб часом не опізниться на поїзд до Києва. Вкупі з ними виїхала й Таїса Андріївна з Любою. Батюшки, випивши нашвидку кофій, так само слідком за ними виїхали завидна, хапаючись додому, щоб не опізниться править вечерню, бо тоді була неділя і ввечері треба було править вечерню.

Слуги в одну мить поприбирали з столу зайвий посуд і винесли кофій. Гості знов посідали за столи. Хазяйка звеліла поприбирати з столу спорожнені пляшки та поставити повні.

— Лідіє Андріянівню! — гукнув через стіл Юрченко. — Оце ми з сестрою задумали знов удруге грати на зелених святках для селян «Наталку Полтавку». Може б, і ви пристали до нас? Чи не взяли б ви будлі-якої ролі? Ви стали б нам в пригоді.

— Я, мабуть, не здатна до цього. Хіба запросіть сестру. О, в неї є хист до цього! Вона, надісь, утне краще за мене, гратиме, як справжня артистка.

— А ви, Лідіє Андріянівню, спробували б свої сили. Може, в вас якраз єсть хист до цього, тільки ви й самі тому невідомі, — обізвався через стіл Яків Кирикович.

— Не почуваю себе придатною до цього діла, хоч і вмю співать і маю сякий-такий голос. Не зважусь я на таке діло. Запрошуйте до цієї справи жваву сусіду Надежду Мокіївну. Для грання на сцені треба проворних людей; а я таки добре м'яло та неповертайло.

— Може б, я й зугарна була до цього, але мені не буде часу їздити на репетиції. А мені, сказати по щирій правді, дуже бажалося би вам допомогти, — сказала Ладковська й зирнула солоденькими очима на Якова Кириковича, неначе промовила очима: це я тільки для тебе ладна стать до цієї справи, та таки й стану, як ти гратимеш...

— Грайте, грайте, молоді, та й нас запрошуйте на спектакль, — обізвався один старий дідич. — Коли б часом через ці іграшки ви не набрались клопоту.

— Поки поліція довідається, то ми й переграємо потаємці усей наш репертуар. Начадимо, начадимо та й притаїмось. Нехай вже потім ми будемо якось справдовуватись з нею, — сказав Юрченко.

— Як розпочали ми репетиції в нашому здоровому складі коло сахарні, то усі дівчата й хлопці збирались три дні; дівчата повбирані, позаквітчовані, неначе зібрались в яесь

свято на музики. Я вже вивчила дівчат усіх пісень для нашого хору, — говорила Юрченкова сестра Настя.

— От поїдемо й побачимо, як там ваші дівчата співатимуть в хорі й танцюватимуть, — обізвася Гукович і зареготавсь.

— Чи ти пак поймеш віри, щоб сільські дівчата й парубки змогли й справді грати й співать на сцені? — спитав Гукович в жінки.

— Ніколи не пойму віри цьому! Ще що вигадайте! Подумайте собі, як то наш погонич Грицько грав би на сцені, та ще й співав під грання оркестру, коли часом і наші панни не потрапляють співать до ладу під акомпанімент фортеп'яна, — сказала Текля Опанасівна.

— Одже ж ми докажемо, що для завзятої людини нема нічого неможливого, — промовив Юрченко.

— Господи споспішай! Дай боже, час добрий! — промовила з сміхом Гуковичева. — А мені все-таки чомусь здається, що з того пива не буде дива.

— Буде диво! ож побачите! от поназдивитесь! — гукав завзятий Юрченко і з нестямки махнув рукою й зозла аж вдарив рукою навідлі об стіл. — Треба тільки наважливості та завзяття, то й поспіх буде.

— А вже ж можна це вробить! Селюки темні, але зовсім-таки не дурні, — сказав один чернігівський земець. — От наше земство добре робе, що задумало позакладать читальні по селах. Маємо на думці сповнить ті читальні українськими книжками, писаними мовою, зрозумілою для селян.

Піднявся галас. Почалось змагання. Знайшлись і супротивники в того земця. Яків Кирикович оступався за його.

— Я чула, що ви, Лідіє Андріянівно, їдете в Фінляндію вчитись вироблять полотна та рушники на новомодних верстатиках, — обернулась до Ліди Надежда Мокіївна, — чи цьому пак правда?

— Маю на думці їхать. Це правда. А як вивчусь, то розведу в нашому селі це промислівство, щоб селяни заробляли цим шматок хліба.

— Як вивчитесь цього, то навчіть і мене. Я, господи, як люблю ткать та шити! Боже, як люблю! — аж крикнула вона і втупила свої очки в Якова Кириковича. — Я вам стану до помочі в цьому: вивчу навіть наших молодиць.

«Ну, знаємо ми тебе! Ця проноза підбирається під мене. Це її підступ; але не піддуриш! Я тепер став не дуже-то ймовірний».

Надежда Мокіївна і справді сіла б за верстат, але тільки тоді, якби сів ткати полотна та рушники Яків Кирикович, щоб їй можна було повсякчас дивиться на його або доторкуваться до його хоч своїм черевиком.

— Нашим земцям треба б таки попиклюваться розвитком сільського промислівства між селянами. Чом би пак земствам не стать до помочі селянам в цій справі? Багато селянських полів не вигноються. А вигнойка — це ж велике діло. Час би змінить стародавню систему оброблювання полів, коли в одну руку поле в толоці дармує й марнується дурно... Скільки непочатої праці! Скільки діла!

Яків Кирикович розговоривсь. Його розмова набиралась сили. Карі очі залисніли, а потім заблискали. В його очах зайнявсь огонь завзяття, що затаївся в його нібито

спокійній тихій вдачі. Ліда почувала, що його думки та гадки правдиві. Вона здивилась на його якимось несамохіть. Карі очі чарували її.

— Що правда, то правда! Ми, давніші люде, в свій час якимось не звернули уваги на цю народну справу. Треба намовить земців і звернуть їх увагу на це діло, сприяюче засобам селян. Що правда, то правда! — обіззавсь земець Манько.

Знов почались змагання. Випили кофій і повставали з-за стола. В покоях стояла духота. Одчинили двері на веранду, котра виходила в садок, щоб трохи провітрить горниці. Гості рушили на веранду. Старіші посідали на лавках, а молоді юрбою кинулись на прогуляння в садок.